

od glavarstva ... Glava mu je postala trudna, noge so bile težke ... Komaj je hodil ...

Nihče se ni menil zanj, ko je sedel na kanton. Glavo je imel obrnjeno proti mestu in z očmi je meril v daljavo, mislil je in sanjal o dobrem delu, ki ga pa ni on dobil, nego nekdo drugi ...

Kar zasliši za seboj žensko, ki je pripovedovala svoji drugi spremljevalki, ki je šla z njo v mesto, da se da v mestu dobro zaslužiti. Drugih besed ni razumel.

Skoči pokonci. Besede, ki jih je slišal od ženske, so ga zopet pomladile ... Imel je zopet upanje ...

Udaril jo je zopet veselo za ženskama proti mestu, zraven je pa upal. V tem, ko je upal, se mu je zdelo, da je pričel novo, boljše življenje, ki si ga je že predstavljal v tem upanju. V upanju je hitel v mesto, kakor sta ženski hiteli; zakaj prijetno je stopati v začetek novega življenja!

Upaj, zakaj upanje je življenje! ...

ENGELBERT GANGL:

Delu — plačilo!

Jožek je imel dvoje lastnosti: neskončno rad je srebral kislo mleko in neskončno rad je dražil sosedovega psa Pozoja.

Prvo ni bilo nič takega. Hm, kislo mleko! Kdo ne pozna njegovih dobrot? Drugače pa je bilo s sosedovim Pozojem. Kadar je bil privezan, seveda ni mogel Jošku do živega. Ta ga je dražil s ceste, renčal vanj in mu kazal dva prsta; ubogi Pozoj je lajal na vse pretege, se zaganjal proti dečku, a hlač mu ni mogel pomeriti, kakor bi bil rad in kakor bi Jožek pravzaprav zaslužil za svoje nepremišljeno početje — ko bi le hlač ne bilo škoda!

Pozoju je bilo Joškove nagajivosti več kot dovolj, zato je pa tudi sklenil, da mu o prvi priliki vse pošteno plača.

Jožek je imel dobro mater in dobro sestrico. Večkrat ju je mati k sosedovim poslala po latvico kislega mleka, da so ga použili za južino. Hm, kislo mleko in pa v njem nadrobljen črni kruh — kako je bilo to neskončno dobro!

In tako sta šla Jožek in sestrica po kislega mleka tudi tisti dan, ko se je sosedov Pozoj veselil zlate svobode. Gospodar ga je bil odvezal, in Pozoj je srečen in vesel skakal okolo hiše. Jožek in sestrica pa sta šla, nič huđega sluteč, po vasi dol: sestrica naprej, Jožek pa za njo z latvico kislega mleka v rokah. Ves je bil zamišljen v dobroto, ki ga čaka doma, ko postavi na mizo posodo in zajame iz nje žlico bele dobrote.

Pozoj zagleda nagajivca. Brž se spomni svojega sklepa, češ, zdaj je prilika, da se maščujem. Zakadi se proti Jošku in mu pokaže zobe. Deček se ustraši, da odskoči od tal. Tedaj se pa kislo mleko pcedi iz latvice ter

se zlije na sestričino glavo in po njenem žalostnem obrazu na sama uma-zana tla. Pozoju se je zdelo kazni dovolj, zato ni dal dečku pokusiti svojih zob.

Pa saj je bilo tudi to dovolj kazni: oh, kislo mleko, namesto da bi šlo iz latvice na žlico in z žlice v usta, pa se je cedilo po tleh, in namesto Joška ga je srebal zdaj — Pozoj!

